

Gezelschap	Volkstoneel Kerkrade
Titel	De tant van d'r Charlie
Schrijver	Brandon Thomas
Genre	Klucht
Datum	9 november 2012
Jurylid	Kiki van Aubel

Een goede klucht heeft een aantal ingrediënten; een niet te ingewikkeld verhaal, typematige personages en 'tempo tempo tempo'. Dat laatste dient men niet te letterlijk te nemen, maar een onwerkelijk verhaal zoals een klucht dient men niet te traag te spelen. Zo geschiede... Zodra het doek opengaat razen we door de eerste paar scènes van de voorstelling. Het kerkraads dialect is voor mij alweer even geleden, wellicht ligt het aan mij dat ik de draad zo nu en dan kwijtraak. Toch bemerk ik dat ook de zaal in het begin redelijk terughoudend is, we doen allemaal ons best om de tekst te volgen. Maar gaandeweg de avond komt er een zekere rust in het spreken, het tempo van opvolgen blijft hetzelfde of verhoogt soms zelfs. De terughoudendheid van het publiek verdwijnt als sneeuw voor de zon, ook ondergetekende zit op het puntje van haar stoel en geniet.

De verschillende personages zijn prachtig uiteengezet – typematig, uitvergroot en tot in de puntjes verzorgd qua aankleding. Ik vind het prachtig om te zien hoe alle spelers de uitvergroting opzoeken en dat consequent volhouden tot het einde van de voorstelling. Ook gebruiken een aantal spelers een stemmetje; gevaarlijk terrein. Maar ook dit weten de spelers van de eerste tot de laatste minuut vol te houden; bijzonder knap! Een speler die op deze plek extra aandacht verdient is Patrick Senden als dhr. Barwasser alias 'd'r tant van d'r Charlie'. De stijfheid die deze speler inzet als de butler en de vrijpostigheid die hij in de dame weet te leggen is hilarisch. Zeker als hij op het eind moet schakelen tussen de ene en de andere en zelfs de foutjes die de personages daarin maken vlekkeloos uiteen kan zetten is een lust voor het oog. Wat heb ik genoten van de energie, het fysieke spel en alles wat daarbij kwam kijken! Ik kan me voorstellen dat het 'opzetten van een vrouwelijke stem' kracht kost. Wellicht is dat nog een kers op de taart qua ontwikkeling; het volgen van stemtraining.

Het decor was eenvoudig, maar prima van opzet. De keuze om het publiek haar eigen verbeelding te laten gebruiken vind ik fantastisch. Doordat iedereen dezelfde code handhaaft bij het betreden van de kamer (de losse klapdeur) begrijpen wij prima dat er wanden zijn. Wat mij betreft heb je niet meer nodig dan dit. Pas na de uitleg over de schilderijen voegde deze echt iets toe aan het toneelbeeld voor mij. Waren het in de eerste helft voor mij nog 'gewoon schilderijen' in de tweede helft zag ik dat ze een diepere betekenis hadden. Ik vroeg mij dan ook af waarom ik er niet eerder mee bezig was geweest. Enerzijds was dat het spel – ik heb nergens een moment gehad waarop ik afgeleid was en dus naar andere dingen ben gaan kijken. Anderzijds hingen de schilderijen wellicht net iets te hoog, waardoor ze ook niet vlug in je blikveld komen. Ik hoop vurig dat meerdere mensen in het publiek de achterliggende gedachte heeft opgepikt daar deze wel degelijk iets toevoegde. Technisch gezien zou ik er wellicht voor kiezen om zang te versterken. Je vraagt veel van de stembanden van een speler om hem boven de muziek uit te laten komen. Het publiek gaat vrij vlug mee, maar het is een belasting die je prima kunt ondervangen zonder veel extra moeite.

Kortom – het publiek (inclusief mijzelf) heeft een geweldige avond gehad. Het meest bijzondere aan de voorstelling is misschien wel het zichtbare plezier van iedereen op het podium en achter de schermen. Het teamwork straalt er vanaf. Heel veel plezier bij het maken van de volgende productie!